

உ
திருவருள் துணை.

Sara

anjavur

ம
ந்நிபதி
கோல்

400

திருவாசக உண்மை.

இது,

கொழும்பு அரசினர் ஆசிரிய கல்லூரியிலும், வித்தியா நிலயத்திலும்,
தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்தவரும்
சுன்னாகம் வித்துவசிரோமணி

அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்கள்

மாணவருள் ஒருவருமாகிய
யாழ்ப்பாணம் தென்கோவை

ச. கந்தைய பிள்ளையவர்கள்

எழுதியது.

புதுவை

நந்தி வேளியீட்டு மன்றத்தவரால்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கவியுகம் 5030, விபவ ஞால மார்கழி மீ

All Rights Reserved]

1928

[Price Two Annas

உண்மை முத்தி நிலை ஆராய்ச்சி

மறுப்பு.

திருவாவடுதுறை ஆதீன சைவப் பிரசாரகரும், தேவகோட்டைச் சிவாகம சித்தாந்த பரிபாலன சங்கத்துச் சித்தாந்த சாத்திர போதகருமாகிய தூத்துக்குடி ஸ்ரீமார் பொ. முத்தைய பிள்ளையவர்கள் எழுதிய “ உண்மை முத்தி நிலை ஆராய்ச்சி ” பிலுள்ள குறைகளை நிறைவாக்கி யாழ்ப்பாணம் தென்கோவை ச. கந்தைய பிள்ளை யவர்களால் பல பிரமாணங்களோடு விரிவாக எழுதப்பட்ட இந்நூல் ஒரு வாறு சுருக்கி எம்மால் அச்சிடப்பட்டுள்ளது . இம்மறுப்புரை அனைவராலும் அவசியம் படிக்கப்பட வேண்டியதாதலால், வேண்டுவோர் இரண்டணுத்தபால் முத்திரை அனுப்பி பெற்றுக்கொள்வாராக.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்

நெ. 4 அம்பலத்தாடையர் வீதி

புதுவை.

திருவாசக உண்மை.

“ நன் கடம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தென் கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன் கடன் அடியேனையுந் தாங்குதல்
என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே. ”

வேதாந்த வீடு எனப்படும் திருக்கயில முதற்குரவணம் சைவபரிபாலகனுமாகிய எம்பெருமான், உண்மைச் சைவமுத்தியின் இலக்கணத்தையும் அதன் அருமை பெருமையையும் அகில சீவர்களும் அறிந்து உய்தியடையுமாறு தனது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி உதவி அருளிய தெய்வத்தமிழ்மறையும், பல்லோருங்கண்டு பணிந்து போற்றும்படி உடையான் அடிக்கீழ் பெருஞ்சாத் தோடு மறைத்து அவ் உண்மைச் சைவமுத்தியை அடைந்த மணி வாசக சிவம் மணிவாய் மலர்ந்து அருளியதும், “ அந்தமுமாகிய நான்முகனுமரவணையானுமறிவரிய மந்திரவேதங்கள் ” எனப்படும் எம்பெருமான் வடிவமாகிய நித்திய வேதசாரமாக விளங்குவதுமாகிய திருவாசகதுதலிய பொருள் என்னும் திருவாசக உண்மையைச் சிற்றறிவினனாகிய அடியேன் பூரணமாக அறிந்து கூறும் ஆற்றல் சிறிதும் இல்லாவினும், திருவோங்குவண்பு புதுவை மாநகரின் கண் உள்ள “ நந்தி வெளியீட்டு மன்றத்தார். ” பணியைச் சிரமேற்கொண்டு, அம் மணிவாசகப்பெருமான் கேர்கழியை நீந்திக்கரையேறித் தம்முள்ளே குருதரிசனம் பெற்றுத் தமது தூலம் பூரண அமலமடையுமாறு ஏற்றம் பெறுதற்கேற்ற அமலப்படிக்களின் முதற்

திருவசாக உண்மை.

பாக விளங்கிய மகா திவ்ய சேஷத்திரமாகிய திருக்கழுக்குன்றத் மகா வரப்பிரசாத மலை மருந்தாக வீற்றிருக்கும் திரிபுரசுந்தரி ஓத வேதகிரிப் பவரோக வைத்தியன் திருவடித்தாமரைகளையும், ஈனவன் பேரூள் பெற்ற மணிவாசக வள்ளல் திருவடித்தாமரைகளையும் மனமொழி மெய்களால் ஒருவாறு வணங்கி, அத்திருவடிகளின் உண்மையைப் பொருளாகக் கொண்ட இச்சிறிய கட்டுரை ஒருவாறு எழுதத்துணிந்தனன். அறிவிற்பெரியார் இச்சிறிய கையெழுத்துள்ள குறைகளைப் பொருட்படுத்தாது குணங்களையே கண்டு உண்மையை நாடி உய்த்துரைப்பார் என்னும் உறுதி ரிதும் உடையேன்.

சற்குருநாதனாகிய எம்பெருமான் அருளால் அடையப்படும் உண்மை நிட்டையாகிய சகச நிட்டையால் இருவினை சொரூபமாக வரும் அசுத்த மாயா தநுவாகிய இச்செடிசேருடலைச் செலவீக் பிரணவமந்திர சரீரமாகிய சாவா உடம்பு பெற்று, அஃதாவது ஞானப் பெளதிக தநுவாகிய இம்மருளுடம்பு ஞானசத்தி வடிவ மாயுதலாற் சதாசிவப்பேறு எனப்படும் சீவன் முத்திரிலை வரப்பெற்று, அச்சரீரத்தோடு உலகுகண்டு போற்ற மறைந்து காங்கமாதலாகிய உண்மைச்சைவமுத்தியே பரம கருணாநிதியா அப்பன் அகில சீவர்களும் உய்யும் பொருட்டுத் தனது அருத்திருக்காததால் எழுதி உதவியருளிய தெய்வத் திருமறை யிய திருவாசகத்தின் உண்மையாகும்.

‘உடையா னடிக்கீழ்ப் பெருஞ்சாத்தோ டுடன்போ வதற்கே யொருப்படுமின்’ (திருவாசகம்—யாத்திரைப் பத்து 5)

ஈறு பெருஞ் சாத்தாகிய தூலத்தோடு மறைந்து சிவாங்கமாத கிய உண்மைச்சைவமுத்திரிலை வெள்ளிடைமலைபோல விளக்க ரக்கடறியருளப்பட்டமையோடு, இவ் அரிய பெரிய முத்திரிலை ய அடையும் பக்குவம் பெற்ற சீவன் பலகோடி சென்ம நற்றவப்

பயனாகச் சற்குரு நாதன் தரிசனம் பெற்று, அவனருளால் இம் முத்தினிலையை அடைதற்பொருட்டுத் தனது சடபேதம் கர்மபேதம் என்பனவற்றிற் கேற்ற சாதக யோகங்களை உபதேசிக்கப்பட்டு, அவற்றைத் திருவருணாட்டம் வகித்து வழுவறத்தாங்கி ஒழுகிப்படியேற்றம் அடைந்து தன்னுள்ளே குருதரிசனம் பெற்று முன்னிலையாசான் தன்னிலையாகிச் செடிசேருடலைப் படிமுறையாற் செலநீக்கித் தான் அவன் ஆகும் உண்மைச்சமாதிகைகூடி ஈனமில் காயமாகிய ஓ வடிவம் பெற்றுச் சதாசிவப் பேராகிய சீவன் முத்தினிலை அடையும்வரை உளவாகும் அநுபவங்களும் இத்திருவாசகத்திருமறையில் பரிபாஷைகளாற் கூறப்பட்டுள்ளன என்றுபெரியோர் கூறுவர். திருவாசகத்தின் உண்மைப்பொருளைப் பூரணமாக உணர்ந்து உணர்ந்தவாறே வசூவின்றி ஒழுகும் மதிப்பொலிவுடையார் உளராயின், அவர் அதனை அருளிய குருநாதன் அடைந்த உண்மைச் சைவமுத்தி நிலையை உலகு கண்டு போற்றும்படி அடையாமல் இருக்கமுடியுமா?

“ சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோரு மேத்தப் பணிந்து. ”

(திருவாசகம்-சிவபுராணம்)

என்பது திருவருளாணையன்றோ !

மணிவாசகர் கைக்கொண்டு ஒழுகிய சமயமே உண்மைச் சைவசமயமாதலால் அதன் இலக்கணம் அம்மணிவாசகர் திருவாக்குக்களாலேயே நன்குணரக்கிடக்கின்றது. அவற்றுட் சில இங்கே காட்டப்படுகின்றன:

திருவாசகம்

“தன்னே ரில்லோன் ருனே யான தன்மை
என்னே ரீனையோர் கேட்கவந் தியம்பி
அறைகூவி யாட்கொண்டருளி.”

(திருவண்டப் பகுதி)

“வானுகி மண்ணுகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனுகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனுகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானுகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே.”

(திருச்சதகம் 2. அறிவுறுத்தல் 15)

“நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசம்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனே டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகே டெனத்திசை பத்தெனத்தா நெருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ.”

(திருத்தோனோக்கம் 5)

நிலம் நீர் ளரி கால் விசம்பு திங்கள் ஞாயிறு உயிர் என்னும்
எண்வகைப் பொருளொடும் புணர்ந்து படைத்தல் காத்தல் அழித்
தல் மறைத்தல் அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் தனக்கு
ஒரு வினையாட்டாகக் கொண்டு ஈடாத்தி உயிர்களின் பந்தத்தை
நீக்கியருளித் தன்னின் வேறாக ஒன்று மின்றித் தானே யாவுமாக
விளங்கும் சிவ பரம்பொருளையே முழுமுதற்கடவுளாகக் கொண்
டுள்ள உண்மைச் சைவசமயமே மணிவாசகரார் கைக்கொண்டு
ஒழுக்கப்பட்ட சமயமாகும். இதுவே பண்டைக்காலச் சைவம் என்
பது பின்வரும் பிரமாணத்தாலும் நன்கு புலப்படும்.

மணிமேகலை

27-சமயக்கணக்கார் தந்திறங்கேட்ட காதை.

“என்றவன் நன்னைவிட டிறைவன் ஈசனென
நின்ற சைவ வாதினோர் படுதலும்
பாசனின் றெய்வ மெப்படித் தென்ன
விருசுட் ரோடிய மானனைம் பூதமென்
றெட்டு வகையும் உயிரும்யாக் கையுமாய்க்
கட்டிநிற் போனூங் கலையுருவி னேனும்
படைத்து வினாயாடும் பண்பி னேனும்
துடைத்துத் துயர்தீர் தோற்றத் தோனும்
தன்னில் வேறு தானென் நிலோனும்
அன் னெ னிறைவ னெருமென் றுரைத்தனன்.”

சைவம் சகல மதத்தினர்க்கும் சாதியாளர்க்கும் பொது
வானது. சில மரபினர்க்கு மாத்திரம் சிறப்பாக உரியதன்று. சை
வம் ஒன்றே அநாதியாக உள்ளது. இதுவே சீவர்கள் கர்மத்திற்
கேற்பப் பல மதங்களாகத் திரிந்து வழங்குகின்றது. தன் புலாலுட
லைக் கொல்லாது “உற்ற வாக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய
ஆசான் தரிசனம் பெற்று அவ் உடலைச் சிவ சம்பந்தமுடையதாக
மாற்றினவன் எவனோ அவனே உண்மைச் சைவன் ஆவன். “சை
வம் சிவனுடன் சம்பந்தமாவது” என்பது திருமந்திரம் (5-ம் தந்
திரம் 16-வது சாயுச்சியம் 1). தான் அற்று நின்ற நிலையே சைவம்
என்பர் பெரியார். தற்சுதந்தாம் அற்று இயற்கையோடு ஒத்து நிற்
றலாகிய சகசநிட்டையே உண்மையான அன்பும் உண்மைச் சிவ
வழிபாடும் ஆகும். அறுபத்துமூவரும் ஆழ்வாரும் பல
மதத்தவரும் பலசாதியாளரும் தத்தம் இயற்கையை விடாமலே
சகச நிட்டையாளராய் உண்மைச்சைவ நிலை கைவரப்பெற்று உண்
மைச் சைவ முத்தி அடைந்தமை அறிக. சீவகோடிகள் புண்ணியம்

பாவம் என்பனவற்றின் இயல்பையும் சீவகாருண்யம் இன்னது என்பதனையும் அறிய முடியாமல், இவற்றைப் பகுத்தறியும் மதியில்லாமல், பற்பல விதமாக அர்த்தத்தை அநர்த்தம் செய்து தூன்முகமாக வெளிப்படுத்தி, அவ் அக்கிரமமான கொள்கைகளையே அதுட்டித்துச் சாதலடைந்தார்கள்; சாதலடைகின்றார்கள். இத்தூண்டிசைவம்? சைவசமயத்தின் இயல்பை நன்குணர்ந்த தத்துவப்பொரியோர்கள் அவ் உண்மைகளை உலகம் அறிந்து உய்யும்படி திருவாசகம் தேவாரம் முதலியனவாக அருளிச்செய்து உண்மைச்சைவமுத்தியின் இயல்பு இதுவென்று நன்கு விளக்கிக்காட்டித் தங்கள் புலாலுடலைக் கொல்லாது சீவகாருண்ய சொகுபிகளாய்ச் சத்தாகிய அவ்வுடலும் சித்தாகிய உயிரும் ஒழிவற ஒன்றிக்குழைந்து அள்ளுறூக்கையாய் நித்தியத்துவம் அடைய அப்பெருஞ்சாத்தாகிய பூத்துருத்தியோடு உடையான், அடிக்கீழ்ப்புகுந்து உண்மைச் சைவமுத்தி அடைந்தார்கள். சீவகாருண்ணிய மூர்த்திகளாகிய அன்னவர் இவ்வாறு தம் சொல்லாலும் அரும் பெருஞ் செயலாலும் மிகத் தெளிவாகக் காட்டியும், பிற்காலத்தில் சந்தானரூபர் என்னும் பெரும் பட்டத்தைச் சமந்து கொண்டு சைவசித்தாந்த சண்டமாருதங்கள் எனப்பெருஞ்சாத்துக்களோடு திரிந்த வித்துவான்களே இவ்அரிய பொருளை உணரும் ஆற்றலும் காதலும் இல்லாது சைவசமயத்தை முற்றும் மாறாக உணர்ந்து புத்தர் சமணர் கொள்கைகள் போல மனோதர்மத்தாற் பல போலிக் கொள்கைகளைக் கண்டு பிடித்து அவற்றை தூன்முகமாக வெளிப்படுத்தித் தூலம் பிணமாக விழச் செய்துப்போவதே முத்தி என்று உறுதிப் பண்ணிவிட்டுத் தாங்களும் அதன் பயனை சாதலையே அடைந்துவிட்டார்கள்.

அன்பே சிவம், சிவமே விஷ்ணு, விஷ்ணுவே சத்தி, சத்தியே சரீரமாகிய உடம்பு. இதன் திறமெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பிற்பெருகும், உன்னதமான இச்சரீரத்தையும் கருவிகளையும் இவ்வுலகத்தையும் இதன் கண் உள்ள பொருள்களையும் இறைவன் சீவர்களுக்குக்

கொடுத்த காரணம் யாதென ஆராயுமிடத்து, அச்சீவர்கள் அவ்வ வற்றால் அறிவு விளக்கம் பெற்று உண்மை கடைப்பிடித்து இறைவ னது அருள் விளையாட்டைத் தங்கள் உள்ளும் புறம்பும் ஒவாது கண்டு அத்திருவருளுக்குத் தங்களை முற்றாக உணவாக்கித் தங்கள் சுதந்தரமற்று இயற்கையோடு ஒத்து நின்று ஒப்புரவொழுதி இயற்கை ரிட்டை எனப்படும் சகச ரிட்டையாளர்களாய் மாயையை அடிப்படுத்தித் தங்கள் அசுத்த மாயா ததுவாகிய தூலத்துள்ள சாதலைத்தரும் அசுத்த நிறை நீங்கப் பெற்றுக் கால அளவு கடந்த நித்திய நிறையாகிய அமல நிறை ஆக்கமுறப் பெறுதலால் சத்தும் சித்துமாகிய அவ்உடலுயிர்கள் ஒழிவற ஒன்றி அள்ளுறக்கையாய்ச் சூக்குமமாய் அருளாய்ச் சிவாங்கமாதலாகிய உண்மைச் சைவ முத்தி அடைதற் பொருட்டேயாம் எனவும், இவ்வாறு இயற்கையோடு ஒத்து நின்று இறைவன் அருள் விளையாட்டை ஒவாது கண்டு ஒப்புரவொழுதி இன்புறும் நெறியறியாது, நிறையில்லாத அவாவி னால் மனதுக்கு அவச்சலனங்களை வருவித்து அதனால் அறியாமை மேலிட்டு அவ்வறியாமையாகிய யான் எனது என்னும் அகம்பிரமத் தினால் அவ் இறைவன் தந்த அச்சரீரத்தையும் கருவிகளையும் அவன் கருத்துக்கு மாறாக வாட்டி வருத்தித் துற்றவை துறந்த வெற்றுயி ராக்கையராய் இயற்றுந் தவமுயற்சி உண்மைப்பயன் அளிப்பதில்லை எனவும் உள்ளங்கை நெல்லிக் களிபோல் நன்கு விளக்கிக் காட்டுகின் றது இத்திருவாசகத் தெய்வ மறை என அறிக. பின்வரும் திருவ ண்டப் பகுதி அகவல் அடிகளை உற்று நோக்குவார்க்கு இவ் உண்மை கள் தெற்றெனப் புலப்படாதனவாகா.

“ பூவில் நாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும்
 ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
 இன்றெனக் கெளிவந் தருளி
 அழிதரும் ஆக்கை யொழியச் செய்த வொண்பொருள்
 இன்றெனக் கெளிவந் திருந்தனன் போற்றி

அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி
 ஊற்றிருந் துள்ளங் களிப்போன் போற்றி
 ஆற்றூ இன்பம் அலர்த்தலை செய்யப்
 போற்றூ ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்
 மரகதக் குவாஅல் மாமணிப்பிறக்கம்
 மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளி திகழத்
 திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்
 முறையளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்
 ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கும் உள்ளத்
 துற்றவர் வருந்த வுறைப்பவர்க் கொளித்தும்
 மறைத்திற நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்
 இத்தந் திரத்திற் காண்டுமென் றிருந்தோர்க்
 கத்தந் திரத்தி னவ்வயி னொளித்தும்
 முனிவற நோக்கி நனிவரக் கெளவி
 ஆணெனத் தோன்றி யலியெனப் பெயர்ந்து
 வாணுதற் பெண்ணென வொளித்துஞ் சேண்வயின்
 ஐம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும் போய்த்
 துற்றவை துறந்த வெற்றுயி ராக்கை
 அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த வொளித்தும்
 ஒன்றுண் டில்ல யென்றறி வொளித்தும்
 பண்டே பயில்தொறும் இன்றே பயில்தொறும்
 ஒளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டனம்
 ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்ப் பிணையலிற்
 ருள்தலை யிடுமின்
 சுற்றுமின் சூழ்மின் ரெடர்மின் விடேன்மின்
 பற்றுமி னென்றவர் பற்றுமுற் ரெளித்துந்
 தன்னே ரில்லோன் ருனே யான தன்மை
 என்னே ருனையோர் கேட்கவந் தியம்பி

அறைகூவி யாட்கொண் டருளி
 மறையோர் கோலங் காட்டி யருளலும்
 உனையா அன்பென் புருக வோலமிட்
 டலைகடற் றிரையி னூர்த்தார்த் தோங்கித்
 தலைதடு மாறா வீழ்ந்துபுரண் டலறிப்
 பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
 நாட்டவர் மருளவுங் கேட்டவர் வியப்பவும்
 கடக்களி நேற்றாத் தட்ப்பெரு மதத்தின்
 ஆற்றே னாக அவயவஞ் சவைதரு
 கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்
 ஏற்றார் மூதா ரெழில்கை யெரியின்
 வீழ்வித் தாங்கன்

நருட்பெருந் தீயின் அடியோம் அடிக்குடில்
 ஒருத்தரும் வழாமை யொடுக்கினன்
 தடக்கையி னெல்லிக் கனியெனக் காயினன்
 சொல்லுவ தறியேன் வாழி முறையோ
 தரியே னாயேன் றுனெனைச் செய்தது
 தெரியே னாவா செத்தே னடியேற்
 கருளிய தறியேன் பருகியு மாறேன்
 விழுங்கியும் ஒல்ல கில்லேன்

செழுந்தண் பாற்கடற் றிரைபுரைவித்
 துவாக்கடல் நன்னீர் ருள்ளகந் ததும்ப
 வாக்கிறந் தமுத மயர்க்கால் தோறுந்
 தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியே னூன்றழை
 குரம்பை தோறு நாயுட லகத்தே
 குரம்பைகொண் டின்தேன் பாய்த்தி றிரம்பிய
 அற்புத மான அமுத தாரைகள்
 ஏற்புத் துளைதோறு மேற்றின னுருகுவ

துள்ளங் கொண்டோ ருருச்செய் தாங்கெனக்
 கள்ளொ ருக்கை யமைத்தன னெள்ளிய
 கன்னற் கனிதேர் களிநெனக் கடைமுறை
 என்னையு மிருப்ப தாக்கின னென்னிற்
 கருணை வான்தேன் கலக்க
 அருளொடு பராவமு தாக்கினன்
 பிரமன்மா லறியாப் பெற்றி யோனே.”

[இவ்வாறு வேறு யாராவது உண்மையைப் பூரணமாகக் கூறியதுண்டா? குருநாதன் திருவடி வாழ்க. தான் அடைந்து அதுபலித்ததை அகில சீவர்களும் உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நன்கு விளக்கிக் காட்டி யருளிணை என் அப்பன் மணிவாசகன். ஈதன்றே உண்மை! ஈதன்றே சத்தியம்!! ஈதன்றே சீவர்கள் பிறவா நெறிகண்டு உய்யும் பொருட்டு எம்பெருமான் அருளவேண்டிய திருமறை!!! இத்திருவாசகத்துக்கு இணையான நூல் வேறில்லை என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? திருவாசகம் மணிவாசகம்! இன்னும் ஒருகால் அம்மணிவாசகரே இப்பூவுலகத்தில் வந்து இவ்வாறு திருவாய்மலர்ந் தருளமுடியாது என்று கருதியே அன்றே அப்பன் தனது அருமைத்திருக்கரத்தால் இத்திருமறையை எழுதி வைத்தனன் போலும்!! (நமப் பார்வதி பதயே! ஹர ஹர மகாதேவ!!)]

மேலே காட்டிய அகவலின் உண்மைப்பொருளை உற்று நோக்குமிடத்துத் தற்காலச் சைவம் பௌத்தம் சமணம் உலகில் வழங்கும் நூல்களாகிய வேதம் ஆகமம் தற்காலச் சைவரால் உந்நத நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படும் சாத்திரங்கள் முதலியவற்றின் கொள்கைகளும், சலிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டைகள் உபாசனை மந்திரம் தந்திரம் முதலியனவும் உண்மைப்பயன் தருவனவாகா என

நன்கு கண்டித்து ஒதுக்கப்பட்டு அவையாவும் போலியாய் ஒழிய, அவற்றால் எம்பெருமான் திருவடியை அடையமுடியாது என்பதும், சற்குருநாதனாகிய எம்பெருமான் அருளால் அடையப்படும் சகச நிட்டையே தூலம் அள்ளுறூக்கையாய்க் கரைந்து சூக்குமமாய் அருள் வடிவமாக அதனைப்பிரியாத உயிர் சிவாங்கமாதலாகிய உண்மைச் சைவமுத்தி நிலைக்கு இன்றியமையாதது என்பதும் தெற்றெனப்புலப்படுவனவாகும்.

“ நீற்றைப்புனைந்தென்னீராடப்போயென்னீமனமே
மாற்றிப்பிறக்கவகையநீர்தாயில்லைமாமறைதூல்
ஏற்றிக்கிடக்கும்எழுகோடிமந்திரமென்னகண்டாய்
ஆற்றிற்கிடந்துதுரைதெரியாமலலைகிறையே.”

எனப்பட்டினத்தடிகள் அருளியதும் அறிக. பின் வரும் திருமூலர் திருவாக்கும் இவ் உண்மையை நன்கு உறுதிப்படுத்தும்.

“ அஞ்ச மடக்கடக் கென்ப ரறிவிலார்
அஞ்ச மடக்கு மமரரு மங்கிலை
அஞ்ச மடக்கில சேதன மாமென்றிட்
டஞ்ச மடக்கா வறிவறிந் தேனே ”

(திருமந்திரம் 7-ம் தந்திரம் 25-வது ஐந்திந்திரியமடக்குமுறைமை 3)

இதனால் சவிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டையாளர் மெய்யுணர்ச்சி யற்றவராதலின் உண்மைநிலை யடையமுடியாது பிறவி வலைப்படுதலும், சகச நிட்டையாளராகிய மெய்யடியார் உலகர்போல் வாழ்ந்து ஒப்புரவொழுதி உண்மைநிலை யடைதலும் நன்கு உறுதிப்படுத்தப்பட்டமை கண்டு கொள்க. இறைவன் அருள் விளையாட்டை உள்ளும் புறம்பும் ஒவாது கண்டு இயற்கையோடு சிறிதும் மாறு

படாது ஒத்து நின்றறலே மெய்யன்பு ஆகும். இத்தன்மை வாய்ந்த வித்தகரே மெய்யடியார் எனப்படுவர். அன்பு இயற்கையோடு மாறுபடாத் தன்மை எனப்பொருள்படும். பின் வருந் திருவாக்கும் இவ் வுண்மையை நன்கு புலப்படுத்தும்.

“ அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே.”

(திருமந்திரம் 1-ம் தந்திரம் 18-வது அன்புடைமை 1)

“ எளிய வாதுசெய் வாரெங்களிச்சனை
ஒளியை யுன்னி யுருகு மனத்தராய்த்
தெளிய வோதிச் சிவாய நமவெனுங்
குளிகை யிட்டுப்பொன் னுக்குவன் கூட்டையே.”

(திருமந்திரம் 9-ம் தந்திரம் 6-வது சூக்குமபஞ்சாக்கரம் 1)

[“ சிவாய நமவெனுங் குளிகை ” என்பது அமல ஐகார ஒலியாகிய வேதமாகும். அமல ஐகாரம் = பூ, நீர் (நார்), எரி, கால், விசம்பு என்பனவாகும். இவையே ஐம்பூதம் எனப்படும் ஐந்துகாரமாகும். ஐந்துகாரம் = ஐந்து அக்கினி, அக்கினியேமூலம்; நடு அரசு. இந்த ஐகாரம் அமலமானது; எக்காலத்தும் இயக்கம் என்னும் அசைவுள்ளது. அவ் அசைவினால் என்றும் ஒலிக்கும் இயல்புடையது. அதனால் ஐகாரமே வேதம் எனப்படும். இது ஆதி எனவும் பெயர்பெறும்; எம்பெருமான் திருவடிக்கு ஆதியாகும். இவ் ஐகாரமே ஞானசத்தி வடிவமாக விளங்கும் நந்தியாகிய சூருநாதன் திரு

வடி. இத்திருவடி ஆநர் கமல மத்தியில் ஓவாது நிறையேயாடு அசைந்து கொண்டிருக்கும். அசைவு நடனம் ஒலி என்பன ஒன்றேயாம்.

“ நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்ரூள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க ”

என்பது திருவாசகம். இதன் திறமெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். இதனைச் சாதக யோகங்களால் அடையப்பெற்ற சகச நிட்டையாளர் தூலமே அசுத்த நிறை நீங்கி அமலமடைந்து சூக்குமமாகும். இது பற்றியே “ சிவாய நம எனும் குளிகை யிட்டுப்பொன் னொக்குவன் கூட்டடையே ” என்று அருளிச்செய்தார் “ நந்தி யருளாற் சதாசிவ னாயினேன், நந்தியருளாலே நானிருந் தேனே ” (திருமந்திரம் சிறப்புப்பாயிரம் 6-வது திருமுலர் வரலாறு 20) என்றவாறு சகச நிட்டையால் ஈனமில் காயமாகிய ஓ வடிவம் பெற்றுச் சதாசிவப் பேறடைந்து உலக குருவாய் வந்தித் த எம் அண்ணலாகிய திருமுலர், மாணிக்க மணியாகிய நங்கண்மணி, என் அப்பன் நாவுக்கராயன், ஞானசம்பந்தன், வன் றெண்டன் என்னும் இவரெல்லாம் பஞ்சகாரம் (பஞ்சாக்கரம்) என்னும் இவ் ஆதி அமல ஐகாரத்தையே ‘நமச்சிவாய’ ‘சிவாயநம’ என்னும் கௌணபதங்களால் திருவாசகம் தேவஆரம் என்னும் திருமறைகளில் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இவ் அரிய பெரிய உண்மைகளைத் தத்துவப்பெரியாராகிய அன்னவரே சொல்லாமல் சொல்லியருளினர் என்றால், சிற்றறிவினனாகிய அடியேன் மேலும் விரித்துரைக்கத் தகுமோ.]

“ உரையற்ற தொன்றை யுரைசெய்யு மூடர்காள்
கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாண லாகுமோ
திரையற்ற நீர்போற் சிந்தை தெளிவார்க்குப்
புரையற்றிருந்தான் புரிசடை யோனே. ”

(திருமந்திரம் 9-ம் தந்திரம் 25-வது வரைவுரை மாட்சி 2)

[சகச நிட்டையால் தூலம் அமலம் அடைந்து “ ஊசலாட்டு மிவ்வுடலுயிராயின இருவினை ” சமரசப்பட்டுச் சித்தம் சிவமாதல் கைகூடப்பெற்றவரே எம்பெருமானைக்கண்டு அடைந்தவராதல் இதனால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.]

மேலேகாட்டிய திருவண்டப்பகுதி அகவலில் “ திசைமுகன் சென்று தேடினார்க்கொளித்தும்” என்பது முதலாகப் “ பற்றுமின் என்றவர் பற்றுமுற் றொளித்தும்” என்பதுவரை உள்ள அடிகளால் சவிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டை முதலியவற்றால் முத்தியடைய முடியாது என்பதும்,

“ தன்னே ரில்லோன் றானே யான தன்மை
என்னே ரினையோர் கேட்கவந் தியம்பி
அறைகூவி யாட்கொண் டருளி ”

என்பது முதலாக இறுதிவரை உள்ள அடிகளால், சற்குருநாத னருளால் அடையப்படும் சகசநிட்டையே, தூலம் அள்ளுறாக்கையாய் அமலமடைந்து சூக்குமமாய் அருள்வடிவாக உண்மைமுத்தியடை தற்கு இன்றியமையாதது என்பதும் நன்கு உறுதிப்படுத்தப்பட்டன. பின்வரும் திருவாக்கும் இவ் உண்மை நன்கு புலப்படுத்தும்.

“புற்று மாய்மரமாய்ப்புணல் காலே
யுண்டியாயண்ட வாணரும் பிறரும்
வற்றி யாருநின் மலரடி காணு
மன்ன வென்னையோர் வார்த்தையுட் படுத்துப் பற்றினாய் ”

(திருவாசகம் செத்திலாப் பத்து 2)

[தமது தூலம் மண்ணால் அரிக்கப்படாதவாறு சில மருந்துகளை உண்டுஒருவாறு காய்சித்திசெய்து சிலகாலம் தவஞ்செய்வாருமுளர். அவர் அடைந்த பயன் யாதும் இல்லையென்றே இச்செய்யுளால் விளக்கிக்காட்டி யருளிஞர் மணிவாசகப்பிரபு.]

சவிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டைகளால் பிரமை அடையும் உலகமாக்கள் சகசநிட்டையின் இயல்பையும் அதனை உடைய மெய்யடியார் இயல்பையும் உணர்ந்து கொள்வது அசாத்தியமே யாகும். எத்தனையோ சூட்டிச் சித்தர்களும் போலிச் சாமிகளும் இந்நிட்டைகளை அதுட்டித்து இமயம் முதலிய மலைச்சாரல்களிலும் பிற இடங்களிலும் மெய்யுணர்ச்சிஇன்றிப் பிணம் போலக் கிடக்கின்றார்கள். உலகமாக்கள் இவர்களுையே சைவர்கள் என்றும் சித்தர்கள் என்றும் மயங்குகின்றார்கள். வெள்ளையர்களும் இவர்களைக் கண்டு மருளுகின்றார்கள். இயற்கையின்திறன் அறிந்து உலகர் போல் வாழ்ந்து ஒப்புர வொழுகும் நெறி யறியாது கல்லும் மரனும் போல அசைவற்று மெய்யுணர்ச்சியின்றிக் கிடக்கும் சவிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டையாளர் அந்நிலையிற் பலகாலம் கிடப்பினும் இறந்து பிறப்பவரே என்பதும், இந்நிட்டைகளை அதுட்டித்து முடித்துமேல் உண்மைநிலையடையும் பக்குவ முடையவரே சகச நிட்டைக்குரிய உப தேசம் பெறுதற்கு அருகராவர் என்பதும், சகச நிட்டையாளரே அருளமுதம் அருந்தித் தமது உடல் அள்ளுறக்கையாகிச் சூக்கு மமாய் அருள்வடிவாக உண்மைச் சைவ முத்தியை அடைவார் என்பதும் பின்வரும் பிரமாணங்களாலும் நன்கு புலப்படும்.

அப்பர் தேவாரம்

“நன்றுநோக்கிலென்பட்டினியாகிலென்
குன்றமேறியிருந்தவஞ்செய்யிலென்”

சென்றுநீரிற் குளித்துத்திரியிலென்
என்றுமீசனென்பார்க்கன்றியில்லையே”

(பாவநாசக-திருக்குறுந்தொகை.8)

“ஞானத்தாற்றொழுவார்சிலஞானிகள்
ஞானத்தாற்றொழுவேனுனைநானலென்
ஞானத்தாற்றொழுவார்கடொழக்கண்டு
ஞானத்தாலுனைநானுந்தொழுவனை.”

(தனித் திருக்குறுந்தொகை.2)

(ஞானத்தாற் றொழுதல் என்பது சகச நிஃடையை
உணர்த்தி நின்றது.)

திருமந்திரம்

“எண்ண யிரத்தாண்டு யோக மிருக்கினும்
கண்ண ரமுதனைக் கண்டறி வாரில்லை
உண்ணாடி யுள்ளே ஒளிபெற ரோக்கிடில்
கண்ணாடி போலே கலந்திருந் தானே.”

(3-ம் தந்திரம் 7-வது தியானம் 6)

அருணகிரிநாதர் பாடல்

“துருத்தியெனும்படிசும்பித்துவாயுவைச்சுற்றிமுறித்
தருத்தியுடம்பையொறுக்கிலென்றஞ்சிவயோகமெனுங்
குருத்தையறிந்துமுுகமாறுடைக்குருநாதன்சொன்ன
சுருத்தையனத்திலிருத்துங்கண்டிர்முத்திகைகண்டேத’

“காட்டிற் குறத்தி பிரான்பதத் தேகருத் தைப்புக்கட்டின்
வீட்டிற் புகுத மிகவெளி தேவிழி நாசிவைத்து
மூட்டிக் கபாலமூ லாதார நேரண்ட மூச்சையுள்ளே
ஓட்டிப் பிடித்தெங்கு மோடாமற் சாதிக்கும் யோகிகளே.”

(கந்தரலங்காரம் 71, 85)

“காவியுடுத் துந்தாழ்சுண்டவைத்துங்காடுகள்புக்குந்தமொறிக்க
காய்கனிதுய்த்துங் காயமொறுத்துங் காசினிமுற்றுந்திரியாதே”

“அரித்தமானஊளுமிருப்பதாகவேநாசி

அடைத்துவாயுவோடாதவகைசாதித்.

[காமல்”

தவத்திலேகுவான்மூலிபுசித்துவாடுமாயாச அசட்டுயோகியா

(திருப்புகழ்)

[இவற்றால் சலிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டையாளர் முத்தி
யடைதல் முற்றாக அசாத்தியம் என்பதும், ஒருவாறு காய்சித்தி
செய்து வாயுவை வலிதிறநடுத்துத் தவம் புரிவார் அசட்டு யோகிகள்
என்பது நன்கு புலப்படும். அரித்தமான ஊன்-சாதலைத்தரும் அரித்
திய நிறையாகிய அசுத்த நிறையமைந்த மருளுடம்பு.]

“செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்

பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்

சம்மா இருசொல் லறவென் றலுமே

அம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே

(கந்தரனுபூதி 12)

[இதனால் சகச நிட்டைக் குரிய மெளனோபதேசம் பெற்ற
மையும், அதனால்மனமானது சமஷ்டியில்வியஷ்டியாய்வியாபித்துக்

கெட்டுப்போகாமல், சமஷ்டியில் சமஷ்டியாயே வியாபித்தற்குரிய பேரின்பத் தடம் புகுந்தமையுங் கூறப்பட்டன.]

சகச நிட்டையானது ஓங்காரத் துட்பொருளாகிய மகார வித்தை என்னும் மௌன மந்திராதிசய வித்தையைச்சற்குருநாதன் அருளாற் பெற்றுப் பயின்று பருகுவதால் அடையப் படுவதாகும். மனக்குரங்கானது எவ்விடத்துந் தாவிச் சமஷ்டியில் வியஷ்டியாய் வியாபித்துக்கெட்டுப்போகாமல் சமஷ்டியில் சமஷ்டியாயே வியாபகம் பெறுதற் குரிய பேரின்பத் தடம் புகச் செய்யும் பெருங் கருவியாயும் பேரின்ப இடமாயும் பொருளாயும் வ்ளங்கா நின்றது இவ் எழில் பெறு மகாரம் என்று அறிய வேண்டும். இதனைக்குறித்துச் சித்தர் பெருமானாகிய சட்டை முனிவர் அருளிக் கூறியது இங்கே காட்டப் படுகின்றது.

“மௌனவித்தையே தென்றால் மூன்றெழுத்தென்பார்
மாட்டுகிற இனங்காணார் மார்க்கங்காணார்
மௌனவித்தையாவ தென்னவாய் மூடலென்பார்
மாடுமுதற்கு திரையினாலாவ தென்ன
மௌனவித்தை கேட்டிருப்பார்கூட்டுறவுக்காணார்
வாய்மூடிவழியோடே நாதங்கேளார்
மௌனவித்தையாசான் றுன் தூண்டிக்காட்டில்
மணிமுதலாய்த் தசநாதங்கேட்டுந்தானே.”

இவ்வாறு சித்தர் தூல்களில் மகார வித்தையே பல பரிபாஷைகளால் முக்கியமாகக் கூறப்படும். இது அரிய பெரிய இரகசியம். இதனைக் குருவருளால் அறிந்து பயிலாதவன் பேரின்பத் தடம் புக முடியாது. தூலத்தோடு மறைந்து வேதாந்த சித்தார்த உண்மைச் சைவ முத்தியடைந்த எத்தனையோ இருடிகளும், முனிவர்களும், மணிவாசகப் பெருமானும், அறுபத்து மூவரும், ஆழ்வார் என்னுந்

திருநாமத்துக்கு இலக்கியமானோர் பலரும், பட்டினத்தடிகள், பத் திரகிரியார், சேந்தனார், முத்துத்தாண்டவர் என்பவர்களும் இம்மகார வித்தையை எம்பெருமான் பாற் பெற்றுப் பயின்று சகசரிட்டை கை வரப் பெற்றவரே என்பதில் ஐயமில்லை. மகார வித்தையை அநுபவ மாக உணர்ந்தவர் தம்முயற்ச்சியால் ரிட்டை கூடுவதில்லை. இவர் பற்றற்றவராய் உலகர்போல் வாழ்ந்து ஒப்புரவொழுபுவரேயன்றிக் காடு மலைகளிலும் பிற இடங்களிலும் “ துற்றவை துறந்த வெற்றுயி ராக்கை ” யராய் மெய் யுணர்ச்சியின்றிப் பிணம் போலக் கிடக்கும் அசட்டு யோகிகளாகார். மணிவாசகப் பெருமானுக்குத் திருப்பெருந் துறைக் குருநாதன் உபதேசித் தருளியதும் சகச ரிட்டைக்குரிய இம்மகார வித்தையே என்பது திருவாசகம் (அச்சோப் பதிகம் 2, 7; செத்திலாப் பத்து-2) செய்யுட்களால் அறியப்படும். இதனை அடைதற்குரிய சாதாக யோகங்களை எம்பெருமான் உபதே சித் தருளியமை “ அருங்கற்பனை கற்பித்து ஆண்டாய் ” (ஹே கோயின்மூத்த திருப்பதிகம் 7) எனவும் “ நோக்கி நூண்ணிய கொடியன சொற் செய்து ” (ஹே அதிசயபத்து 8) எனவும் “பையவே கொடுபோந்து பாசமெனூர் தாமுருவி உய்யுநெறிகாட்டு வித்திட்டு” (ஹே அச்சோப் பதிகம் 7) எனவும் பிறவுமாக வரும் திருவாக்குக் களால் அறியப்படும். இவ் உண்மைகளை உணராது மணிவாசகர் சரித்திரம் எழுதியபிற் காலத் தவராகிய பெளராணிகர், அம்மணி வாசகர் பாடல்களுக்கும், அவர் ஒழுக்கத்துக்கும், அவர் அடைந்த உண்மைச் சைவமுத்தி நிலைக்கும் முற்றும் முரண்படுமாறு திருப் பெருந்துறைக் குருநாதன் அம்மணிவாசகருக்குச் “ சிவஞான போத ” சூத்திரங்களைப்பாட்டுஞ்சொல்லி விளக்கி விட்டனர் என்று தம்மனம்போனவாறு கூறிவிட்டனர். தத்துவப்பெரியார் ஒழுக்கங் களை அறியும் ஆற்றலும்காதலுமில்லாது அவர் சரித்திரங்களை எழுத்த் துணியும் வித்துவப் பெரியாராகிய பெளராணிகர் அவற்றைத் தம் மனம் போனவாறு கூறிவிடாது வேறுஎன்செய்வார்? மணிவாசகர்

அந்நூலைப் பாடங்கேட்டது உண்மையாயின் தாம் அருளிய பாடலில் அதனைச் சிறப்புறக்கின்றது கூறாது விடுவாரா? தாம் கைக்கொண்டு ஒழுக்கித் தமது தூலம் பூரண அமலமடைந்து அதனோடு மறைந்து உண்மைமுத்தி அடைதற்குரிய சாதகயோக விதிகள் அமைந்த அந்நூலையே அகில சீவர்களும் அறிந்து உய்தியடையுமாறு கிளந்து கூறிப்பாராட்டாது வேறு எதனைத்தான் அம்மணிவாசகர் பாராட்டவேண்டும்? தாம் கடைத்தேறுதற் குரிய சாதக யோக விதிகள் அமைந்த சாத்திரங்கள் அக்காலத்தும் உளவாயின் அவர் பின் வருமாறு பாடியருளுவாரா?

“உவலைச் சமயங்க ளொவ்வாத சாத்திரமாஞ்
சவலைக் கடலுளைய்க் கிடந்து தடுமாறுங்
கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணைகள் தந்தருளுஞ்
செயலைப் பரவிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.”

(திருவாசகம் திருத்தெள்ளேணம் 17)

இதனால் ஒருவன் முத்தியடைதற் கேற்ற சாதக யோக விதிகள் உலகில் நூல்களாக வழங்குதல் அசாத்தியம் என்பதும், அவை காலந்தோறும் அவ்வப்பங்குவ சீவருக்கே அவாவர் சடபேதம் கர்ம பேதங்களுக்கு ஏற்றவாறு சற்குருநாதனாகிய எம்பெருமானால் அருளப்படும் என்பதும் நன்கு புலப்படும். இதுபற்றியே “பத்தியாலடையும் அங்கலிங்கயிக்கம் பகார்திடும் உபரிடமின்றும்.” (செ. 4) எனச் சத்தசாதகமும் கூறியது என அறியவேண்டும். சத்தாகிய உடலும் சித்தாகிய உயிரும் ஆகிய உபயமும் நேசித்து அஃதாவது ஒழிவற ஒன்றி அள்ளுறுக்கையாய்ச் சூக்குமமாய் நித்தியத்துவம் அடைதற்கேற்றவாறு. எம்பெருமான் அருளும். விதிகளே உபரிசத்துக்களாகும். உபய. + நேசித்தது = உபரிசத்து. இச் சொல் காலக்கிரமத்தில் பலவாறு மருவிப் பலபொருள் கூறப்

பட்டு வழங்கினும், அவையாவும்மேலேகூறிய உண்மைப்பொருளில் அடங்குதல் அறிக.

மகார வித்தையின் இயல்பு எம்போலிய சீவர்களால் அறிந்து இயம்ப ஒண்ணாதது; சகச நிட்டையாளராகிய தத்துவப்பெரியார்க்கேயன்றி மற்றைய சலிதற்ப நிர்விகற்ப நிட்டையாளர்க்கு எட்டாதது. சகச நிட்டையாதோர் குறிப்பும் இல்லாதது. சகச நிட்டையாளர்க்கும் சாமானிய உலகத்தவர்க்கும் வேறுபாடு தெரிவிக்க முடியாது. அவர் எவ்வகையான பற்றும் அற்றவராதலின் அல்தாவது விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாதவராதலின் முன்னிலைக்கோரணிகளுக்கு அஞ்சியும் பிறவாறும் வேடம் முதலியனவற்றால் உலகமாக்களின் வேறாகத் தம்மைக்காட்டுபவராகார். அவர் ஒழுகங்களை உலக மாக்கள் அறிய மாட்டார். அவர்போன்றவரே அவரை அறிவர். முன்னிலைகளால் இடையூறு டேர்ந்துழி எம்பெருமான் அருளால் நிகழும் புதுமைகளாலும் முத்திரிலையாலும் அவரைத் தத்துவப் பெரியார் என்று உலகு கண்டிடும் என அறிக. சகச நிட்டையாதோர் குறிப்பும் இல்லாதது என்பதும், அந்நிட்டையாளர் இயல்பும் பின் வரும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கானும் நன்கு புலப்படும்.

“வெட்டாத சக்கரம் பேசாத மந்திரம் வேறொருவர்க்கெட்டாத புட்ப மிறையாத தீர்த்த மினிமுடிந்த கட்டாத லிங்கங் கருநாத நெஞ்சங் கருத்தினுள்ளே முட்டாத பூசையன்றே குருநாதன் மொழிந்ததுவே.”

“மாயநட் போரையு மாயா மலமெனு மாதரையும் வீயவீட்டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளார் தாயுடன் சென்று பின்றூதையைக் கூடிப் பின்றூயைமறந் தேயும்தே நிட்டை யென்றெனழிற் கச்சியேகம்பனே.”

“ மாத்தான வத்தையு மாயா புரியின் மயக்கத்தையும்
 நீத்தார் தமக்கொரு நிட்டை யுண்டோ நித்தனன்பு கொண்டு
 வேர்த்தாற் குளித்துப் பசித்தாற் புசித்து விழிதுயின்று
 பார்த்தா லுலகத்தவர் போலிருப்பர் பற்றற்றவரே ”

[“ நீத்தார் தமக்கொரு நிட்டையுண்டோ ” என்பதில்
 “ நிட்டை என்பது குறிப்போடு கூடி முயற்சியால் அடையப்படும்
 சவிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டைகளை உணர்த்தி நின்றது. இதனால்
 சக்ச நிட்டையாளராகிய மெய்யடியார் உலகர் போல் வாழ்ந்து
 ஒப்புர வொழுமுதல் கூறப்பட்டது. இச்சக்ச நிட்டையை அறியும்
 ஆற்றலும் காதலுமில்லாது உலக குரவராகத் தம்மை மதித்து
 மருளுடம்போடு வெளிப்பட்ட போலி வேதாந்த சித்தாந்த சாத்
 திர நிபுணர், உலக விவகாரம் வேறு முத்தியடைதல் என்னும்
 விவகாரம் வேறு என உழறிக்குழறி “ மறப்பித்துத் தம்மை மலங்
 களின் வீழ்க்கும் சிறப்பிலார் தந்திறத்துச் சேர்வை ” (சிவஞான
 போதம் சூத்திரம் 12, வெண்பா 2) விளைமேவுதற்கு இடமாம்
 என்று உலக மாக்களை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கி ஆல
 யத்தையும் வேடத்தையுமே அரனெனத் தொழவேண்டும் எனவும்
 அதுவே சீவன் முத்தர் இலக்கணமும் முத்தி சாதனமுமாம் என
 வும் முடிவு செய்து விட்டனர். மருளுடம்பினராய்ப் பாசங்கள்
 பற்றுக்கள் சிறிதும் நீங்காதஇவ்வித்துவான்கள்விருப்பும் வெறுப்பு
 முடையார் பற்றற்றவராகார் என்பதனை அறிய முடியாமையும்
 வியப்பன்று.]

தூலகற்பம் உண்டு ஆறறிவு பூரணம் பெற்ற மானுடராதல்
 கைகூடி எம் பெருமான் திருவடி எனப்படும் சூக்கும்கற்பமாகிய
 அமல ஐகார ஒலியை அடையப்பெற்ற சக்ச நிட்டையாளரே
 அயன் கையெழுத்தைக் கிழித்துக் காலனை உடைத்து அஃதாவது
 மருளுடம்பாகிய தூலத்துள்ள சாதலைத்தரும் அசுத்த நிறையை

அழித்து அதனைச் சாவா உடம்பாகிய பிரணவ மந்திர சரீரமாக மாற்றி நித்தியத்துவம் அடைபவராவார். மார்க்கண்டேய முனிவர் பொருட்டு எம்பெருமான் காலனைக்காலால் உதைத்தருளினார் என்பதன் உண்மைப் பொருளும், அம்முனிவர் சாவா உடம்பு பெற்று நித்தியராயினார் என்பதும் ஈண்டு நோக்கற்பாலன. “அவன் கால் பட்டழிந்ததிங் கென்றிலே மேலயன் கையெழுத்தே” எனவும், “மௌனத்தையுற்று, நின்னை யுணர்ந்துணர்ந் தெல்லா மொருங்கிய நிர்க்குணம்பூண், டென்னை மறந்திருந் தேனிறந்தே விட்ட திவ்வுடம்பே” (கந்தரலங்காரம் 40,19) எனவும் அருணகிரி நாதர் அருளியதும் அறிக. இவ்வுண்மையையே மணிவாசகர் பின் வரும் திருவாக்கால் காட்டியருளினார்.

“தச்ச விடுத்தலும் தாமடி யிட்டலும்
அச்ச முறிந்ததென் றுந்தீபற
அழிந்தன முப்புர முந்தீபர.”

(திருவாசகம் திருவுந்தியார், 3)

இங்கே “அடி” எனப்பட்டது சகச நிட்டையாளர்க்குரிய சூக் கும கற்பமாகிய வேத ஒலியாகும். சாம கானமும் இதுவே. சுத்த சாதகமும் இதனையே அருளமுடும் எனக்கூறிற்று. இது சிவ சந்ந் தானத்தில் ஒலிப்பது. இவ்வுண்மை பின் வரும் திருவாக்கானுய் ஈன்கு புலப்படும்.

“இன்பான் மொழிக்கிள்ளா யெங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
முன்பான் முழங்கு முரசியம்பாய்—அன்பான்
பிறவிப் பகைகலங்கப் பேரின்பத் தோங்கும்
பருமிக்கநாதப் பறை.”

(திருவாசகம் திருத்தசாங்கம் 8)

“அரவொலியாகமங்கள் அறிவாரறி தோத்திரங்கள்
விரவிய வேதவொலி விண்ணெலாம் வந்தெதிர்த்திசைப்ப ”

(சுந்தரர் தேவாரம் திருநொடித்தான்மலை 8)

எனத்தம்பிரான் றேழரும்,

“தயங்குசோதிசாமவேதாசாமனைக்காய்தவனே
மயங்குகின்றேன்வந்துநல்காய்வலிவலமேயவனே ”

(திருவவலிவலம்—பண்—பழந்தக்கராகம், 2)

எனத் திருஞானசம்பந்தர் பெருமானும் அருளியவைகளாலும் இவ்
வுண்மை உணரப்படும். குறியொன்று மில்லாத கூத்தன்றன்
கூத்தைக் காணாமற் கண்டு அருளமுதம் உண்ணும் சகச நிட்டை
யாளரே “அச்சு” முறியப்பெற்றுத் தமது தூலம் அள்ளுறாக்கை
யாய்க் கரைந்து மும்மலமும் நீங்கிச் சூக்குமமாய் அருள் வடிவமாக
உலகு கண்டிட மறைந்து உண்மைச் சைவமுத்தி அடைபவராவர்.

“முப்புர மாவது மும்மல காரியம்
அப்புர மெய்தமை ஆரறி வாரே.”

(திருமந்திரம் 2-ம் தந்திரம் 2-வது பதிவலியில் வீரட்டமெட்டு 5)

என்பதினாலும்.

“தெருளுமும்மதில்நொடிவரையிடி தரச்சினப்பதத்தொடுசெந்தீ
அருளுமெய்நெறிபொய்நெறிநீக்கியஅதிசயங்கண்டாமே.”

(திருவாசகம் அதிசயப் பத்து 10)

திருவாசக உண்மை.

என்பதனாலும் “ அழிந்தன முப்புரம் ” என்பதன் மறைபொருளை உணர்ந்து கொள்க. சகச நிட்டையாளர் உடலில் அமல நிறையாகிய உண்மைச்சத்துவம் சத்துவமாகிய கந்தழிகந்தழியாகிய சிவம் குடிபுகுவதால் அசுத்த நிறையாகிய பாசம் படிமுறையான் ஒழியப் பெறுதல் திருவாசகம் (திருவம்மாளை 14; நீத்தல் விண்ணப்பம் 21 திருக்கோத்தம்பி 19; கோயிற்றிருப் பதிகம் 1,2,3,5,6,7,10; அதிசயப் பத்து 8,9,10; குலாப்பத்து 3;6; அற்புதப் பத்து 8) செய்யுட்களால் நன்கு புலப்படும்.

நாதங்களாகிய வேதங்களும் ஆக்கமுற்று ஒடுங்கிய போது தான் பூரணமான சகச நிட்டை கைகூடும். இவ்வுண்மை மணி வாசகர் அருளிச் செய்த திருப்படையாட்சி என்னும் திருப்பதிகத்தால் நன்கு உறுதிப் படுத்தப்பட்டது. மணி வாசகர் திருப்படையாட்சி 4 வது செய்யுளில் “நன் மணி நாத முழங்கியெ னுள்ளற நண்ணுவ தாகாதே” என்று கூறியருளி “என்னையுடைப்பெருமானருளிச் சென்ற தருளப் பெறிலே” என்று முடித்தருளினார். 6 வது செய்யுளில் “வீணமுரன் நெழுமோசையி லின்ப மிகுத்திடு மாகாதே” என்று கூறியருளி “என்னேமுன்னு ளுடையிசெனன த்த நெழுந்தருளப் பெறிலே” என்று முடித்தருளினார். 7 வது செய்யுளில் “சொல்லிய லாதெழுதா மணியோசை சுவைதரு மாகாதே” என்று கூறியருளி “இந்து சிகாமணி யெங்களை யாள் எழுந்தரு ளப்பெறிலே” என்று முடித்தருளினார், 8 வது செய்யுளில் “சங்குதிரண்டு முரன்நெழுமோசை தழைப்பனவாகாதே” என்று கூறியருளி “ஈறநி யாமறை யோனெனை யாள் எழுந்தரு ளப்பெறிலே” என்று முடித்தருளினார். ஆசான் வெளிப்பட்டுச்சீடனு க்குமலபரிபாகம் உண்டாக்கி அவனுட்புகுந்து அவனுக்குள் எதிர்ப்பட்டு எதிர்ப்பட்ட போது அவனே தானாய் தான் அவனாய் எழுந்தருள கின்றான் என முறையே “வெளிப்படு மாயிடிலே”, “என்னுள் புகுந்திடிலே” “எதிர்ப்படு மாயிடிலே” “எழுந்தருளப் பெறிலே” எனக் கூறியருளியதும் உய்த் துணர்தற் பால்து. மேலே கூறியவைகளால் பெறப்படுவது யாது? மணிவாசகர் தம்

முள்ளே நாதங்களாகிய வேத ஒலிகளைக் கேட்டு எம் பெருமான் தம் முள்ளே வெளிப்பட்டிப் பூரணமாக எழுந்தருளப் பெறுதல் கைகூடில் இன்ன இன்ன நா தவொலி இன்ன இன்ன தன்மை யுடைய தாக உணரப்படும் எனப் புலப்படுத்தி யருளிநூர் என்பதே யாகும். இன்னும் “ஆகாதே” “ஆகாதே” எனக் கூறியதனால் அவை யெல்லாம் ஆக்க முற்று ஒடுங்குவது இயற்கை என்பதற்கு பெறப்படும். “இயற்கையை விட்டிடலாகா” எனச் சூத்திரத்தாக முங்கூறிற்று. இவ்வளவும் திரோதானத்தின் ஆட்டமாகும், திரோதானம் தொலைந்த இடமே நா தங்கள் ஒடுங்கிய நா தாந்தமாகிய வேதாந்தவீடு ஆகும். இவ்விடமே பாசங்கள் பற்றுக்களும் நான் என்னும் முனைப்பும் அற்று மரையை தொலையும் இடமுமாகும், தன்னுள்ளே ஆறங்கங்களையும் கண்டுகடந்து நா தங்களாகிய வேதங்களைக் கேட்ட தொண்டனாகிய தம்முன் நா தாந்தப்பிழம்பு எனப்படும் சோதிப்பிழம்பாகிய ஆரியனைக் கண்டு ஆரியனாகும் இடமும் இதுவேயாகும். இதுபற்றியே “பாசமாம் பற்றுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே” (சிவபுராணம்) என்று அருளிச் செய்தார் மணிவாசகப் பிரபு, “ஆரியன் றேற்றமுன் அற்ற மலங்களே” (திருமந்திரம் 1 - வது தந்திரம் உபதேசம் 5) எனவும், “அண்ணலழிவின் றி யுள்ளே யமாந்திடும், அண்ணலைக் காணில் அவனிவனமே” (ஐடி 9 ம் தந்திரம் ஞான குரு தரிசனம் 5) எனவும் வருவனவரையும் நோக்குக. இதன் திறமெல்லாம் ஈண்டுவிரிப்பிற் பெருகும். சத்தாகிய உடலும் சித்தாகிய உயிரும் கூடிக் குழைந்து ஒன்றுந்கால் உளவாகும் இயக்கமாகிய இவ் ஒலியையே அருட்குரு, என னேதம் முரையிடுகின்றது. வேதமாகிய ஆசான் ஆசானாகிய சிவம் முரையிடுகின்றது. “ஔசையும் ஈசன் உணர்வல்லார்க்கே” (திருமந்திரம் 3-ம் தந்திரம் 1-வது அட்டாங்கயோகம் 7 தியானம் 60) எனவும், “பாடியெழுகின்ற வேதாகமங்களும், நாடியினுள்ளாக நான் கண்டவாறே” (ஐடி 8 ம் தந்திரம் 3 வது அவத்தைப்பேதம் 11 வது நின்மலாவத்தை 176) எனவும் எம் அண்ணலாகிய திருமூலர் அருளியதும் அறிக. “ஞானவானேந்து மையர்

திருவாசக உண்மை.

நாதப்பறையறையின் ” (திருவாசகம் திருப்படை யெழுச்சி 1) எனவும் “ ஒசையால் உணர்வார்க்கு உணர்வரியவன் உணர்வு தந்து ஒளியாக்கி” (ஷே அற்புதப்பத்து 8) எனவும் மணிவாசகர் அருளிய வற்றின் உண்மையையும் உணர்ந்து கொள்க. மேலே கூறியவாறு பூரணமான சகச நிட்டையின் இலக்கணம் திருப்படை யாட்சியில் நன்கு விளக்கப் பட்டமை அப்பதிகப் பொருளை நுண்ணுணர்வாற் கண்டு தெளிவார்க்கு நன்கு புலப்படாததாகாது. இவ்வுரிய பெரிய நிலக்கும் சலிகற்ப நிர்வகற்ப நிட்டையாளர்நிலைக்கும் உள்ள இடையீடு இத்துணையதென இயம்ப ஒண்ணுதது . இவ்வண்மைகளை அறியாத சாத்திர நிபுணர் பிணமாக விழுதற்குரிய மருளுடம்பினர் களாகிய சீவர்களுடைய சீவன்முத்தர்கள் என்று தமது போலிச் சாத் திரவாயிலாக உறுதிப்பண்ணிவிட்டுத்தாழும்சீவத்துவம்நீங்கப்பெறும் வழியறியாது இறந்து பிறவி வலைப்படுவாராயினர் . சகச நிட்டை கைவரப்பெற்றுத் தூலம் அமலமடைந்து சூக்குமமாதலாகியபிரணவ மந்திர சரீரம் பெற்றுச் சீவன் முத்தி நிலை கைகூடுதற் கண் உள்ள அருமை சீவர்கள்சிந்தனைசொற் செயல்களுக்கு அளவுபடுவதாகுமா? அயன் கையெழுத்தைக் கிழித்துக் காலனை உதைத்து நித்தியத்துவம் அடைவது என்றால் எளிதின் முடியுமா? வாய்ப்பேச்சா? அசுத்த நிறை நீங்கித் தூலம் பூரண அமலமடைந்து சூக்குமமாக அதனோடு மறைந்து உண்மை முத்தி யடைதல் பல கோடி சென்ம நற்றவப் பயன் திரண்டு ஒருவடி வெடுத்த வித்தகர்க்கே யன்றி ஏனையோர் கல்வியில் எத்துணை வல்லபம் படைத்தவரே யாயினும் அவருக்கு முற்றாக அசாத்தியமே என்பது சொல்லாமலே அமையும்; தம் முள்ளே குருதரிசனம் பெற்று அசுத்த நிறையாகிய செடிசேருடலை செலவீக்கி அமல நிறை ஆக்க முற்பெற்றுப் பிரணவ மந்திர சரீரம் பெறுதற்கண் உள்ள அருமையைப் புலப் படுத்தும் திருவாசகம் (திருச்சதகம் ஆத்துமசுத்தி 8 ; கைம்மாறு கொடுத்தல் 4 ; அநு போகசுத்தி 4,5,6 ஆனந்தபாவசம் 3 ; செத்திலாப்பத்து 1,5 ஆசைப் பத்து 2,3; குழைத்தபத்து 2)செய்யுட்களை கண்டு தெளிக. இவ்வாறு அசுத்த நிறையமைந்த மருளுடம்பைப் பிரணவ மந்திர

சரீரமாக மாற்றி நித்தியத்துவம் அடையவேண்டும் என்னும் அரிய பெரிய உண்மையையே சகல சீவராசிகட்கும் உரியனவாய் எம் பெருமான் வடிவம் எனப்படும் நித்திய வேதாகம சாரமாக எழுந்த தத்துவப்பெரியார் பாடல்கள் முறையிடுவனவாகும். மருளுடம்பைப் பிரணவமந்திரசரீரமாகமாற்றும்வகையறியாது அம்மருளுடம்பு பிணமாக நிலத்துட் புதைக்கப்படவும் சுடப்படவும் விட்டு முத்தியடைதல் என்பது முயற்கொம்பாகும். “மாற்றிப்பிறக்க வகையறிந்தாயில்லை” எனப்பட்டினத்தடிகள் அருளியதும் அறிக. போலி வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திர நிபுணர் இவ்வுண்மையை அறிந்து தமது தூல்களில் ஒருசிறிதும் கூற்றிற்றிலர் என்பது யாரும் அறிந்த உண்மையாகும். உலகமாக்கள் உண்மை முத்தியின் இலக்கணத்தை அறியாது இடர்ப்படுவதற்கு இவ்அசட்டுப் போலிச்சாத்திரங்களே காரணமாயின என்பதனை ஈண்டு விரித்தல் மிகையாகும்.

ஏம்பெருமான் ஒருவன் உடலிற்குடி புகுவதாயின், அவனிடத்துள்ள அசுத்த நிறையின் காரியமாகிய காமம் கோபம் முதலிய குணங்கள் தங்கள் இயல் கெட்டுச் சத்துவமாக மாறிவிடும். உண்மைச்சத்துவமே சிவம். உண்மைச்சத்துவமுடையார் அசுத்தநிறை நீங்கப்பெறுதலால் தூலம் பிணமாக விழ இறந்து பிறவி வலைப்பட மாட்டார். லௌகீக தந்திரமாகிய சத்துவம் மெளனம் என்பன போலியாகும். இதன் திறமெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பிற்பெருகும்.

இருவீனையுங் கெட்டுத்திரிந்தபோது இருவீனை சொரூபமாகிய உடல் உயிர் இல்லையாகும். அஃதாவது உடல் சூக்குமமாய் அருள்வடிவான சத்தியாக அதனைப்பிரியாது அநாதியே அதனோடு சம்மந்தமான உயிர் சிவமாகும் (சிவாங்கமாகும்) என்பது. இதுவே இயற்கை முறையான உண்மைச்சைவ சமய முத்தியாகிய வித்தகச்சமய முத்தி என அறிக, “ஊசலாட்டு மிவ உடல் உயிராயின இருவீனையறுத்து.....உணர்வுத்து ஒளியாக்கி” (திருவாசகம்) எனவும் “ஊன் உயிர் வேறு செய்தான் நொடித்தான் மலையுத்த மனே” (சுந்தரர் தேவாரம்) எனவும் வரும் பிரபல சுருதிகளின்

திருவாசக உண்மை.

உண்மைப்பொருளையும் நோக்குக. உடம்பு உயிரும் ஒன்றேயாம். அவை பிரியாமல்பிரிந்து காட்டும். அவைஒன்றற்கொன்று இன்றிய மையாதன். உயிர் மெய்களின் அந்நியோன்னிய சம்பந்தம் அநாதி யாய் உள்ளது. சீவன் இருவினையாலாகிய சரீரம் மனம் முதலியன வாய் வெளிப்படுமன்றி வேறுவகையாக வெளிப்படாது. உயிர் என்பது ஒன்று உடம்பினேவிட்டு வேறாக நின்றல் அசம்பாவிதம் என்பது “உடம்பினால் உணர்வுதானில்லை, உடம்பினால் உன்னியதேயாம்” எனவரும் ஒளவையார் திருவாக்கால் (ஒளவைகுறள்) நன்கு புலப்படும், இவ்வுண்மை திருமந்திரம் (2-ம் தந்திரம் 5-வது சரீர சித்தியுபாயம் 1;7ம்-தந்திரம் 28-வது கூடாவொழுக்கம் 12) செய்யுட்களால் நன்கு உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

வினைய செய்யுட்கள் விரிவஞ்சி விடப்பட்டன, அத்திருமறையுட்கண்டு தெளிக, தேகத்தில் விளங்கும் அசைவு சீவ அசைவாகும். இருவினையால் அசைவு உளதாயிற்று. சீவ அசைவு இல்லாதவிடத்துப் பஞ்சேந்திரிய வினையிலலை. அசைகின்றது அசையாவிடில் அசைவு இறந்தது என்று கூறலாம். அதாவது சத்தும் சித்தமா கிய மெய் உயிர் அற்றன என்பது. இவ் அசைவு அற்றதே சாதல் எனப்படும். இவ்அசைவு அற்ற அசத்தாகிய பிணம் உடல் சரீரம் எனப்படுதல் உபசாரமேயாகும். தூலம் பிணமாக விழ இவ்வாறான சாதலை அடைந்தோர் பூரணப்படாமையாற் பிறிதோர் தூலத்தைப் பற்றிப் பிறவிவலைப்படுவதேயன்றிப் போலிச் சாத்திரங்களின் கொள்கைப்படி முததியடைதல் என்பது அசம்பாவிதமேயாகும். “மேலொருவடிவை எடுத்ததேயாகில் மேவுமிவ் உடல் இங்கே வீழும்” என உலக மாதாவாகிய பெரியநாயகியம்மை குமாரதேவர் வாக்கில் நின்று கூறியருளிய சுத்தசாதகச் செய்யுலாலும் (செ 19) இவ்வுண்மை பசுமரத்தாணிபோல் நன்கு உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. சத்தால் சித்தும் சித்தால் சத்தும் அறியப்பட்டன. சத்தாகிய மெய்யினிடத்தேயே அசைதலாகிய வினை காணப்பட்டது. ஆதலால் சத்தும் சித்தும் கூடியவிடத்து அசைவாகிய வினையோன்

நின்று. இரண்டும் கூடாதவிடத்து அதாவது இரண்டும் இல்லாத விடத்து அசைவாகிய வினையிலையாகும். சத்தில்லாமல் சித்தில்லை. சித்தில்லாமல் சத்தில்லை. மெய்யில்லாமல் உயிரில்லை, உயிரில்லாமல் மெய்யில்லை. உயிர்சுத்தமடைந்து சிவமாகும்போது, அநாதியே அதனோடு சம்பந்த முடையதாய் அமலமடைந்த உடல் எத்தன்மையை அடையவேண்டும்? அஃதும் சிவாங்கமாகிய அவ் உயிரோடு சம்பந்தமுடையதாய் அருள் வடிவான சத்தி யம்சமாகவே திக்மும் என்பது சொல்லாமலே அமைபம். (சுத்த சாதகம் செ, 32,60) இவ்வுண்மையையும், சுத்தமாயாவடிவமாகிய ஓ வடிவம் சூக்குமம் என்பதனையும், அதுவே அருள்வடிவான சத்தியாக மாறுதலடையும் என்பதனையும் அறியாதார் அவ் ஓ வடிவத்தையும் பிரிந்து உயிர் சிவத்தை அடையும் என்பர். இது தூலம் பிணமாக விழச் செய்த பின்பு முத்தியுளதாம் என்னும் சந்தானகுரவச் சைவக் கொள்கைபோன்றதோர் போலிக்கொள்கையே யன்றி உண்மைச் சைவ முத்தி நிலையாகாது என அறிக. சத்தாகிய மெய்யும் சித்தாகிய உயிரும் வேறு வேறு எனத் துவிதபாவனை பண்ணுவதே அசுத்தமாயையாகும். தேக சீவசொரூபம் ஒன்றே என உணராத வரை பகிர்முகம் அரூது. அதாவது முன்னிலக் கூட்டுணர்வு ஒழியாது என்பது. தேகசீவ சொரூபமே இருவினைசொரூபம். “வினைப் போகமே ஒரு தேகங்கண்டாய்” எனபது பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கு. தேகசீவ சொரூபம் ஒன்றே எனச்சீவர்கள் உணர்ந்து உயதியடைவது மிக அரிதினும் அரிதாம் என்பர் பெரியார். இத்தனை உணராதவர்க்கு மாயை காலரூது. இவைதாம் கிரந்தி எனவும் பர்தம் எனவும் அத்தியாரோபம் எனவும் கூறப்படும். இவ்வரிய பெரிய உண்மையையே, “ஊசலாட்டும் இவ்வுடல் உயிர் ஆயின இருவினை அறுத்து.... ..உணர்வு தந்து ஒளியாக்கி” என நமது மாணிக்கவாசகசிவம் மாணிக்கத்திருவாயால் அகில சீவர்களும் உய்யும் பொருட்டு மாணிக்க மணிகளாக உமிழ்ந்து வானிற் கலந்தது. [நமப்பராவதி பதயே! ஹர ஹரமகாதேவ!!]

திருவாசக உண்மை.

6

ஐந்துபூதமும் சுத்தமாகவும் அசுத்தமாகவும் அதாவது குக்குமமாகவும் தூலமாகவும் விளங்குகின்றன. தூலத்தை அமலமாக விளைப்பதால் எழுவது அருப்சொருபும். அதாவது அருவுருவம். இதுவே பிரணவ மந்திர வடிவமாகிய சதாசிவ வடிவம் என்பது. இத்தகைய அரிய பெரிய சீவன் முத்தி நிலை கைவரப்பெற்று உலக குருவாகி விளங்கிய எம் அண்ணலாகிய திருமுலர் “நந்தி யருளார் சதாசிவ னாயினேன், நந்தி யருளாலே நானிருத்தேனே.” என அருளியதும் அறிக. இவ் வடிவ முடைய சீவன் முத்தர் அவத்தை என்னும் மாயையை அடிமை கொண்டவராதலால் நித்தியானந்தராய் வதிவர். உலககுரவராக வெளிப்பட்டு பக்குவான்மாக்களுக்கு உபதேசஞ் செய்யும் உரிமையுடையார் இவரேயாவர். அசுத்த நிறை ஒழியப் பெருமையார் பிணமாக வீழ்ந்து பிறவிவலைப் படுதற் குரிய மருளுடம்பினராகிய சலிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டையாளரும் வித்துவான் களும், வேடதாரி களாகிய போலிச் சாயிமாறும் உலககுரவராதற்கு உரியராகார். சீவன்முத்தர் இயல்பைச் சுத்தசாதகத்துக் கண்டு தெளிக (செ 64-81, 90-92) அசுத்த நிறையமைந்த தூலத்தை அமலமாக விளைத்து நித்தியத்துவம் அடையவேண்டும் என்ற உண்மையையே திருவாசக முதலிய தெய்வத்தமிழ் மறைகள் முறையிடு வனவாகும். திருவாசகத்துள்ள சிவபுராணமும், அகவல்களும், திருக்கழுக்குன்றப் பதிகமும், திருப்படையாட்சி என்னும் திருப் பதிகமும், மெய்யுணர்ச்சி கைவருதற்கு மிகமுக்கியமானவையாகும். மணிவாசகர் தம்முள்ளே ஆசான் தரிசனம் பெற்றபோது திருக் கழுக்குன்றப் பதிகத்தை அருளிச்செய்தனர். அவ் ஆசான் தானே யானபோது அஃதாவது ஈனமில் காயமாகிய ஓ வடிவம் பெற்றுச் சீவன் முத்தரான அவசரத்தில் அச்சோப்பதிகத்தை அருளிச்செய்தனர். (சமப்பார்வதிபதயே! ஹரஹாமகாதேவ!!)

மணிவாசகப் பெருமான் தாம் அருளிய திருவாசகப் பொருளை அறியமுடியாதி அதனைத் தம்மிடத்து வினாவிய தில்லை வாழ்ந்தணமூர்த்திகளுக்கு அதனைக்கூறுவல் எனக் கனகசபையிற்

புகுந்து நடராசப்பெருமான் சந்தியிற் பல்லோருங்கண்டு போற்றும்படி மறைந்தருளிய அரும்பெருஞ் செயலாலும் அவ்வாறு தூலத்தோடு மறைந்து சிதாசாசுவடிவினனாகிய அப்பெருமானை அடைந்து சிவாங்கமாதலாகிய உண்மைச்சைவமுத்தியே அத்திருமறை துதவிய பொருளாம் என வெள்ளிடைமலைபோல விளக்க முறக்காட்டியமையாலும் அத்திருவாசக உண்மை தெள்ளிதின் அறியப்படும். எம்பெருமானே திருவாசகத்தின் அருமை பெருமையை உணர்ந்து அகில சீவரும்உயும் பொருட்டித் தனது அருமைத் திருக்கரத்தால் அதனை எழுதி வைத்தனன் என்றால், மணிவாசகர் காலத்திருந்த வேதாகம பண்டிதர்களாகிய தில்லைவாழ்த்தணர்களை அதன் பொருளை அறிய முடியாது மயங்கினார்கள் என்றால், அம்மணிவாசகப்பெருமான் திருவடிகளைப் பூசித்தற்கும் அருகனாகாத ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறியேனாகிய தமியேன் அதன் அருமை பெருமையையும், பரிபாஷைகளால் உணர்த்தப்பட்ட அநுபவ நெறிகளின் உண்மைப்பொருளையும் மேலும் விரித்துரைக்கத் தகுமோ!

இதுகாறும் கூறியவைகளால் சற்குரு நாதனாகிய எம்பெருமான் அருளால் அடையப்படும் ஆரிய பெரிய சகசநிட்டையால் தூலம் அள்ளுறுக்கையாய்ச் சூக்குமமாக அதனோடு உலககண்டு போற்ற மறைந்து சிவாங்கமாதலாகிய உண்மைச்சைவமுத்தியே எம்பெருமான் தனது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி உதவியருளிய திருவாசக உண்மையாம் என்பதும், அம்முத்தி நிலையின் அருமைபெருமையும், அதனை அடைதற்குரிய சகசநிட்டையின் அருமை பெருமையும் பிரவும் ஒருவாறு உணரப்படும்.

திருவாசகத்தையும் அதனை அருளிய குருநாதனையும் பூசித்து உலகம் பயனடையுமாறு எம்பெருமான் திருவருள் புரிக.

“மதுரவாசகம் ஓதின் முத்தி உறுபயன்”

திருவாசக உண்மை முற்றிற்று.